

quanquam, vt ait TRANQVILLVS, *in cognoscendo & discernendo mira varietate animi esset* (b), mulieribusque admodum deditus, reperimus tamen seuerissime & cum indignatione adeo in libidinosos animadvertentem (i). Quibus omnibus probe consideratis, nescio, an dicendum sit, eundem hoc Senatusconsulto pudori sexus cauere voluisse, ne quae deinceps mulieres turpissimo seruitiorum amori se dederent. Et quamuis dominis quidem in eiusmodi feminarum liberarum seruales amplexus consentientibus non fiat iniuria, nihilo tamen minus has iisdem non sine ratione libertas addixisse videtur Senatus. Paucos enim fuisse, qui sponte consentirent, veri admodum est simile, multo autem plures, qui aut consuetudine, aut alio quocunque necessitudinis genere mulieri isti eiusue cognatis iuncti, non auderent obnunciare, quamuis vel maxime reprobarent seruilem istum abiectumque amorem, quique adeo necessitate quodammodo coacti, damnum in seruis inuiti paterentur. Quodsi igitur dicendum quod res est, videtur certe coniectura illa de qua supra retulimus, licet elegantissima sit, atque ingeniosissima, non tamen tantum valere, vt alii palmam praeripiat, quae aequae minimum bene, ne dicam melius, consilio reliquarum legum & omnino veterum Romanorum ingenio conuenit. Quicquid sit, iudicium esto penes doctiores. Sed ne cui forte iniuriosus videar obtrectator, silentio praeterire nefas duco, quae ad firmandam stabiliendamque sententiam suam ab auctore doctissimo in medium proferuntur argumenta. Is igitur, *Senatum,*
 B 2 inquit

sputantem de LL. antiquis ad conservandam castitatem c. I. §. 2 seqq.

(b) SVETON. in Claud. cap. 15.

(i) IDEM *ibid.*